

O lume cu povești

Kreativ

Și-au pornit la drum, și-au mers zi de vară prin arșița lui cuptor. Curgeau nădușelile de pe cioban; băieții stăpânului se muiaseră; iar măgarul de-abia păsea. Au trecut pe unde au trecut și, spre seară, au ajuns la târg și-au poposit în ograda stăpânului. Iar puricele, simțind c-au ajuns la capăt, se strecură binișor, binișor, și hop! deodată, sare sprinten și odihnit pe mâneca stăpânului.

Când dădu însă cu ochii de spinarea măgarului și văzu ce clădărie stătuse deasupra lui, rămase încremenit: „Măi, greutatea asta am dus-o eu în spate! Pănă acum n-am știut că-s aşa de voinic!” Și privea cu mulțumire cum des cărca ciobanul pe măgar. Iar când omul dete toate lucrurile jos, măgarul rămase cu urechile pleoștite, cu genunchii îndoiti. Iar puricele zise, mâniat, în sine: „Uitați-vă ce mămăligă de dobitoc! Eu nu-s nici cât urechea lui, și nu mă plâng de câte am dus în spate, și el, fiindcă m-a purtat pănă aici, mai să cadă în bot! Ia stai să-l înviorez puțin!” Și aşa zicând, sări drept pe botul măgarului, de-l pișcă pănă la sânge.

Măgarul tresări, dete dintr-un picior și vărsă o tivgă cu lapte. Iar ciobanul îi așternu pe spate câteva bețe, să se-nvețe minte de altădată.

CUPRINS

Ion Creangă:

La scăldat 3

Mihai Eminescu:

Fiind băiet căpătă să te creieram 7

Barbu Ștefănescu Delavrancea:

Bunicul 9

Ana Blandiana:

Tare sunt ocupată 15

Victor Eftimiu:

Fluierul fermecat 17

Elena Farago:

Cățelușul șchiop 24

Emil Gărleanu:

Frunza 26

Grigore Alexandrescu:

Boul și vițelul 31

Ion Creangă:

La cireșe 34

Ştefan Octavian Iosif:

Furtuna 39

Călin Gruia:

Nuieluşa de alun 42

Mihail Sadoveanu:

Domnu' Trandafir 58

<i>Iarna pe uliță</i>	74
<i>Ion Luca Caragiale:</i>	
<i>Vizită</i>	80
<i>George Topîrceanu:</i>	
<i>Acceleratul</i>	89
<i>Emil Gârleanu:</i>	
<i>Voinicul!</i>	92

Redactor-șef: Eleonora Ilies
Illustrații și copertă: Moldován Mária
Editor-corector: Diana Drăgan

ISBN 978-606-8119-50-2

Comenzi la:
tel +40 265 250 805
fax +40 265 260 559
office@editurakreativ.ro
www.editurakreativ.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
O lume de povești. - Târgu-Mureş : Kreativ, 2011

ISBN 978-606-8119-50-2

821.135.1-822

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Kreativ.
Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă în orice formă
sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere,
înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației fără acordul
prealabil scris al Editurii Kreativ. Drepturile de distribuție
în străinătate aparțin în exclusivitate Editurii Kreativ.

LA SCĂLDAT

de Ion Creangă

Într-o zi, pe aproape de Sânt Ilie, se îngrămadise, ca mai totdeauna, o mulțime de trebi pe capul mamei [...]

Și mă scoală mama atunci mai dimineață decât alte dăți, și-mi zice cu toată inima:

- Nică, dragul mamei! vezi că tată-tău e dus la coasă, căci se scutură ovăzul cela pe jos; și eu asemenea nu-mi văd capul de trebi. Tu mai lasă drumurile și stăi lângă mămuca, de-i fătevi și leagănă copilul [...]

- Bine, mamă! dar în gândul meu numai eu știam [...]

Dar în ziua aceea, în care mă rugase ea, era un senin pe ceriu, și aşa de frumos și de cald afară, că-ți venea să te scalzi pe uscat ca găinile. Văzând eu o vreme ca asta, am șterpelit-o la baltă cu gând rău asupra mamei, cât îmi era de mamă și de năcăjită [...] De la o vreme mama, crezând că-s prin livadă undeva, ieșe afară și începe a striga, de da duhul dintr-însa:

- Ioane! Ioane! Ioane! – și Ion, pace! Văzând ea că nu dau răspuns de nicăieri, lasă toate

În pământ și se ia după mine la baltă, unde știa că mă duc. Și când colo, mă vede tologit cu pielea goală pe nisip, cât mi ți-i gliganul; apoi, în picioare, ținând la urechi câte o lespegioară fierbinte de la soare, cu argint printr-însele, și aci săream într-un picior, aci în celălalt, aci plecam capul în dreapta și la stânga, spuind cuvintele:

Auraș, păcuraș,/ Scoate apa din urechi,/ Că ți-oi da parale vechi;/ Și ți-oi spăla cofele/ Și ți-oi bate dobele!

După aceea zvârleam pietrele, pe rând, în știoalna unde mă scăldam [...] După asta, mă mai cufundam de trei ori în rând [...] Apoi mă trăgeam încetișor pe o coastă, la marginea băltii, cât mi ți-i moronul, și mă uitam pe furiș cum se joacă apa cu piciorușele cele mândre ale unor fete ce ghileau pânza din susul meu.

Toate astea le privea biata mamă, uitată cu mâinile subsuoară, cum e omul năcăjit, de după un dâmb de prund, aproape de mine. Dar eu n-o vedeam pe dânsa, căci eram în treabă [...]

În sfârșit, mama, cât era ea de tare de cap, de la o vreme pierde răbdarea și vine tiptil, în vârful degetelor, pe la spatele mele, când mă uitam la fete, cum vă spun, îmi ie toate hainele

frumușel de pe mal, și mă lasă cu pielea goală în baltă, zicându-mi cu năduh:

-Îi veni tu acasă, coropcarule, dacă te-a răzbi foamea, și-apoi atunci vom avea altă vorbă. Și se tot duce.

Ei, ei! ce-i de făcut, Ioane?! [...]

Pândind vreme să nu mă vadă nimeni, fac țuști! din baltă, și-o ieu la sănătoasa. Și aşa fugeam de tare pe prund, de săreau pietrele, pe care le stârneam cu picioarele, cât mine de sus. Și fuga, și fuga, fără să mă mai uit în urmă, până ce dau între hudiți, pe drumul care ducea la noi acasă. Dar nu merg pe drum, de rușine să nu întâlnesc vrun om; ci sar în grădină la Costache și merg tupiluș prin păpușoi; apoi într-o hudiță, din hudiță în grădină la Trăsnea,

și iar prin păpușoi; și când aproape să ies din grădină, mă simțesc cânii lui Trăsnea, și sar la mine să mă rupă.
Ce-i de făcut? [...]

În sfârșit, după ce m-au lăsat cânii lui Trăsnea
în pace, cum v-am spus, am sărit în răspintenele
unui drum; de acolo în grădină la noi [...]

[...] Mă uit printre gard și văd pe mama cum
se dă în vânt după trebi, când în casă, când
afară; și-mi era mai mare mila de dânsa, dar
și de pântecele meu cel stocit de apă încă îmi
era milă. Vorba ceea: Milă mi-i de tine, dar
de mine mi se rupe inima de milă ce-mi este.
Și nemaiputând suferi foamea, încep a mărâi
ugilit printre gard:

- Mămucă, iacătă-mă-s! [...]

Ea atunci, cum e mama cu bunătate, se uită
galeș la mine și zice oftând:

- Bine-ți sede, coșcogeme coblizan, să umbli
lela pe drumuri în halul acesta, și să mă lași
tocmai la vremea asta fără leac de ajutor!? Hai
de mănâncă, dar să știi că mi te-ai lehămetit
de la inimă; doar să te porți de acum tare bine,
să mai fiu ceea ce am fost pentru tine, dar nu
știu, zău!

Și, scurtă vorbă, văzând că m-am pus rău cu
mama, îi giuruiesc eu că ce am făcut n-oi mai
face. Apoi umblu cu binișorul pe lângă dânsa
și nu ies din cuvântul ei afară nici cu fapta,
nici cu vorba, căci vorba dulce mult aduce [...]

FIIND BĂIET PĂDURI CUTREIERAM

de Mihai Eminescu

Fiind băiet păduri cutreieram
Și mă culcam ades lângă isvor,
Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam
S-aud cum apa sună-ncetișor:
Un freamăt lin trecea din ram în ram
Și un miros venea adormitor.
Astfel ades eu nopti întregi am mas,
Blând îngânat de-al valurilor glas.

Răsare luna,-mi bate drept în față:
Un rai din basme văd printre pleoape,
Pe câmpii un văl de argintie ceată,
Sclipiri pe cer, văpaie preste ape,
Un bucium cântă tainic cu dulceață,
Sunând din ce în ce tot mai aproape...
Pe frunze-uscate sau prin naltul ierbii,
Părea c-aud venind în cete cerbii.

Alături teiul vechi mi se deschise:

Din el ieși o Tânără crăiasă,
Pluteau în lacrimi ochii-i plini de vise,
Cu fruntea ei într-o maramă deasă,
Cu ochii mari, cu gura-abia închisă;
Ca-n somn încet-încet pe frunze pasă,
Călcând pe vârful micului picior,
Veni alături, mă privi cu dor.

Și ah, era atâtă de frumoasă,
Cum numa-n vis o dată-n viața ta
Un înger bland cu față radioasă,
Venind din cer se poate arăta;
Iar păru-i blond și moale ca mătasa
Grumazul alb și umerii-i vădea.
Prin hainele de tort subțire, fin,
Se vede trupul ei cel alb deplin.

BUNICUL

de Barbu Ștefănescu Delavrancea

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.
Bunicul stă pe prispă. Se gândește. La ce se
gândește? La nimic. Înnumără florile cari cad.
Se uită-n fundul grădinii. Se scarpină-n cap.
Iar înnumără florile scuturate de adiere.

Pletele lui albe și crete sunt niște ciorchini
de flori albe; sprâncenele, mustățile, barba...
peste toate au nins anii mulți și grei.

Numai ochii bunicului au rămas ca odinioară: blânzi și mângâietori.

Cine trânti poarta?

- Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă
norocul, cocoșeii moșului!

Un băietan ș-o fetiță, roșii și bucalai, sărutără
mânele lui „tata-moșu”.

- Tata-moșule, zise fetița, de ce zboară păsările?

- Fin' că au aripi, răspunse bătrânul sorbind-o
din ochi.

- Poi, rațele n-au aripi? De ce nu zboară?

- Zboară, zise băiatul, dar pe jos.

Respect pentru oameni și cărți

- O, voiniciei moșului!...

Și zâmbi pe sub mustăți, și-i privi cu atâtă dragoste, că ochii lui erau numai lumină și binecuvântare.

- Tată-moșule, da cocorii un' se duc când se duc?

- În țara cocorilor.

- În țara cocorilor?

- Da.

- Dar rândunelile un' se duc când se duc?

- În țara rândunelilor.

- În țara rândunelilor?

- Da.

- Tată-moșule, aş vrea să-mi crească și mie aripi și să zbor sus de tot, până în slăvile cerului, zise băiatul netezindu-i barba.

- Dacă ți-o crește ție aripi, zise fata, mie să-mi prinzi o presură și un sticlete.

- Da... hâ... hâ... poi ce fel... și mie?

Fata se încruntă.

Bătrânul o mângâie și zise băiatului:

- Bine, să prinzi și pentru tine, să prinzi și pentru ea.

- Ție două și mie două... nu e aşa, tată-moșule?

- Firește, ție două, lui două, și mie una.

- Vrei și tu, tată-moșule? întrebă băiatul cu mândrie.

- Cum de nu... Mie un scatiu.

Ce fericiți sunt!

Băiatul încălecă pe un genuchi și fata pe altul. Bunicul îi joacă. Copiii bat din palme. Bunicul le cântă „Măi cazace, căzăcele, ce căti noaptea prin argele...”

O femeie uscățivă intră pe poartă cu două doniți de apă. Copiii tăcură din râs și bunicul din cântec.

E mama lor și fata lui.

Cum îi văzu, începu:

- I... tată, și d-ta... iar îi răzgâi... o să ți se suie în cap...

Bunicul ridică mâna în sus, aducând deștele ca un preot care binecuvintează, și zise prelung:

- Lăsați pe copii să vie la mine!

- Biiine, tată, biiine... dar știi... o, bată-i focul de copii...

Femeia intră în casă.

- Să-i bată norocul și sănătatea, șopti moșul ca și cum ar fi mustrat pe cineva, și sărută în creștetul capului și pe unul, și pe altul.

Și iar începu râsul, și jocul, și cântecul.